

Prelatovo pismo (srpanj 2012.)

Prošla svetkovina svetoga Petra i svetoga Pavla, koji su svojom krvlju započeli Crkvu u Rimu i koji su stožeri univerzalne Crkve, pokreće nas da intenziviramo to zajedništvo sa Svetim Ocem: volite ga mnogo i nastojite da mnoge žene i mnogi muškarci gaje svoju ljubav prema Petru!

16.07.2012.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Svi smo se ispunili radošću i zahvalnošću prema Gospodinu zbog priznanja herojskih kreposti predragoga don Alvara kada je to 28. lipnja Sveta stolica obznanila. Naša radost je velika jer je Crkva tim činom još jednom potvrdila da je duh Opusa Dei, koji je prvi nasljednik našega Oca živio u izvanrednoj vjernosti, potpuno vjeran Evandjelju i stoga je put za pretvorbusvih *trenutaka i okolnosti života u priliku da Boga ljubimo i da služimo Kraljevstvu Kristovu*, kao što molimo u molitvi za pobožnost prema Časnom Sluzi Božjem.

Gratias tibi, Deus, gratias tibi!

Pozivam vas da to još jednom ponovite. Zahvalimo Presvetom Trojstvu na tom daru, na duhu Opusa Dei – ***starom kao Evandjelje i novom kao Evandjelje***[1] - na kojem imaju udjela mnogi drugi ljudi koji, bez posjedovanja poziva u Djelo, na neki način čine dio naše nadnaravne

obitelji: mnogi od naše rodbine i prijatelja, kao i toliko ostalih koji u svom običnom životu nastoje usvojiti duh koji je naš Otac primio od Boga.

Prošlih dana, dok sam čitao vaše čestitke za rođendan, naravno da sam se ispunio zahvalnošću Gospodinu koji je želio da Opus Dei – kao Crkva u kojoj Djelo ima svoj dio – bude nadnaravna obitelj usko sjedinjena očinskim, sinovskim i bratskim vezama. Odmah sam pomislio na našega predragoga Oca čiji smo liturgijski blagdan upravo slavili. Svetom Josemariji, zbog njegove herojske vjernosti božanskom određenju, dugujemo ovaj domaći ambijent koji je toliko svojstven Djelu i to se – kao što je normalno – u posebnoj snazi pokazuje u svakom blagdanu koji označava naš put. Svima, mnogim ljudima koji su za mene ovih dana molili, zahvaljujem na njihovim

molitvama i svima želim platiti
molitvom.

Poseban razlog za djetinju radost i
zahvalnost bile su pažljive riječi Pape
Benedikta XVI. U rukopisu koji mi je
poslao prigodom moga rođendana
Sveti Otac je potvrdio svoju molitvu
za Prelata i poseban Apostolski
Blagoslov koji je proširio na sve
osobe koje su mu povjerene na brigu
kao Pastiru. Ti pokazi Papine ljubavi
moraju nas potaknuti da budemo još
više sjedinjeni – u velikoj
odgovornosti - s njegovim nakanama,
moleći usrdno za plodove njegove
službe kao Vrhovnog Pastira.

Vrlo dobro shvaćam riječi koje sam
toliko puta čuo od našega
Utemeljitelja o Kristovu Vikaru.
Rekao nam je: ***Mnogo ljubite
Svetoga Oca. Mnogo molite za
Papu. Volite ga mnogo, mnogo! Jer
njemu je potrebna sva ljubav
njegove djece. I to vrlo dobro***

razumijem: znam zbog iskustva, jer nisam kao zid, već čovjek od tijela. Zato mi je drago da Papa zna koliko ga volimo i da ga uvijek volimo i to iz jednog razloga: jer on je slatki Krist na zemlji[2].

Koliko često svaki dan molimo za nasljednika svetoga Petra? Može li on računati na našu vjernost?

U srcu našega Oca jaka ljubav prema Papi uvijek je bila prisutna. U jednom od njegovih najstarijih pisama priča o tome kada je Opus Dei bio malo sjeme, skoro sasvim skriveno u brazdi, volio je biti u mislima uz Svetoga Oca dok je molio Krunicu i kada je molio duhovnu Pričest, predočio bi da je prima sakramentalno iz njegovih ruku. Na taj način, dok je materijalizirao male detalje svoga zajedništva s Rimskim Prvosvećenikom, sve više je u njegovom srcu rasla snažna i teološka pobožnost prema Kristovom

Vikaru na zemlji, zajedničkom ocu svih kršćana.

Sjetio sam se tih događaja također jer je u mjesecu srpnju još jedna godišnjica prve audijencije našega Oca kod Pape. To je bilo 16. srpnja 1946., tri tjedna nakon njegova prvoga putovanja u Rim. Nekoliko dana prije toga Pio XII. mu je po mons. Tardiniju, koji je kasnije postao Pavao VI., poslao svoju fotografiju s ručno napisanom posvetom blagoslivljajući našega Utemeljitelja i Djelo. Koliko se tada radovao! Odmah je pisao svojim kćerima i sinovima: ***imam rukopis svetoga Oca za „Utemeljitelja Svećeničkoga Društva Svetoga Križa i Opusa Dei“.*** ***Kolika radost. Poljubio sam to tisuću puta.*** Kasnije je rekao: ***ne zapustite molitvu i budite zadovoljni***[3].

Molitvu za Papu, za njegovu uzvišenu Osobu i za njegove nakane,

naslijedili smo od našega svetoga Utemeljitelja koju nam je primjernom vjernošću prenio i don Álvaro, njegov prvi nasljednik. Sada je red na meni osobno da vas učvrstim u toj točki katoličkog duha. To činim često, ali u ovim teškim vremenima, kada se na mnogim mjestima uzdižu kritični glasovi protiv Crkve i protiv Svetoga Oca, osjećam žurnost da na tome još više inzistiram. Prošla svetkovina svetoga Petra i svetoga Pavla, koji su svojom krvlju započeli Crkvu u Rimu i koji su stožeri univerzalne Crkve, pokreće nas da intenziviramo to zajedništvo sa Svetim Ocem: volite ga mnogo i nastojite da mnoge žene i mnogi muškarci gaje svoju ljubav prema Petru!

Na katehezi u općim audijencijama zadnjih tjedana Benedikt XVI. zadržao se na promatranju djelotvornosti molitve. U odnosu na konkretne trenutke života prvotne

Crkve izložio je reakciju vjernika pri napadima i progonima. Svi se sjećamo kada je sudac zatvorio Petra i Ivana, zabranjujući im da propovijedaju u ime Isusovo[4]. Kada su izašli na slobodu, Apostoli su se skupili skupa s prvim vjernicima i priopćili im prijetnje koje su dobili. Papa naglašava da prva kršćanska zajednica **ne samo da se nije prestrašila ni podijelila, već ostaje duboko sjedinjena u molitvi, kao jedna osoba, kako bi zazvala Gospodina (...). Što zajednica traži od Boga u tim trenucima kušnje? Ne traži poštedu života pred progonom, niti da Gospodin kazni one koji su zatvorili Petra i Ivana; traži samo da im se dozvoli „odvažno propovijedati“ Riječ Božju (usp. Dj 4, 29); to znači da moli da ne izgubi junaštvo vjere, junaštvo navještenja vjere[5].** I to ostvaruju pobožnom molitvom Psalma II., u kojem se nagoviješta

priznanje Mesije usprkos navalama neprijatelja.

Oni prvi pružaju današnjim kršćanima dobar način ponašanja, jer mi i danas promatramo tužne pokušaje onih koji nastoje izbaciti Boga iz građanskoga društva ili barem se trude da ga stave u zagradu svrstavajući ga u privatni život. U mjesecima koji još nedostaju do početka Godine Vjere, 11. listopada, predlažem vam da budete vrlo svjesni primjera prvotnog kršćanstva u optimističnoj i sigurnoj molitvi za potrebe Crkve, za Papine nakane, za jedinstvo naroda Božjega u svemu uz svoje Pastire. Ne zaboravimo, naš Otac je to ovako tvrdio: ***Bog je neprestano onaj isti oduvijek. – Treba dosljednih vjernika i obnovit će se čudesu što ih čitamo u Svetomu pismu. – Ecce non est abbreviata manus Domini. – Ruka Gospodinova, njegova moć, nije se umanjila!*** [6].

Pokrenuti tom potrebom, dajmo se bez pridržaja na apostolat, uvjereni – i ne pretjerujem – da milijuni duša čekaju na nas. Ali, kao što je uporno govorio sveti Josemaría, riječi nisu dovoljne, iako su potrebne; od nas traže „djela“, svakodnevnu postojanost u vjeri i radost djece Božje.

Benedikt XVI. podsjeća i na drugu epizodu kada je Petar oslobođen kratko prije procesa. I tom prilikom su se okupili prvi vjernici u jednodušnoj molitvi. Sveti tekst kaže: *Petra su dakle čuvali u tamnici, a Crkva se svesrdno moljaše Bogu za njega*[7]. Sveti je Josemaría vrlo često razmatrao kako je jednodušna molitva Crkve tada oslobodila Šimuna Petra *iz Herodove ruke i od svega što je očekivao židovski narod*[8]. Ovako nam kaže u Putu: ***Pij na bistru izvoru Djela apostolskih! U dvanaestomu poglavlju Petar, oslobođen iz zatvora po usluzi***

Anđela, uputi se kući Markove majke. – Ukućani ne žele vjerovati služavki koja tvrdi da je Petar na vratima. Angelus eius est! – bit će njegov Anđeo!, govorili su. – Gle, s kakvim su povjerenjem govorili prvi kršćani o svojim Čuvarima. – A ti? [9].

Zazivamo li vjerom svete anđele čuvare? Koristimo li njihovu pomoć u osobnim potrebama i u potrebama Crkve koje isto tako moraju biti kao naše? Tražimo li njihovu pomoć u apostolatu?

Dok govori o tim prizorima sveti Otac savjetuje da i mi kao i prvi kršćani unesemo **dogadaje svoga svakodnevnoga života u molitvu kako bismo potražili njihovo duboko značenje. I kao i prva kršćanska zajednica, također i mi, dok nas prosvjetljuje Riječ Božja, razmatranjem Svetoga Pisma, možemo učiti kako vidjeti Boga**

**prisutnog u našem životu,
prisutnog također i upravo u
teškim trenucima i da sve,
uključujući i neshvatljive stvari
čini dio velike odredbe iz ljubavi u
kojoj je zadnja pobjeda nad zlim,
nad grijehom i nad smrću pravo
dobro, milost, život i Bog[10]. A
drugom prilikom Papa nas poziva na
osoban ispit: **Kako ja molim? Kako
mi molimo? Koliko vremena
posvećujem Bogu?**[11].**

Te vrlo aktualne misli moramo često razmatrati u trenucima razmatrajuće molitve koji određuju našu svakodnevicu: bez tog dijaloga s Gospodinom, njegovom Presvetom Majkom, anđelima i svecima ne bismo mogli – niti želimo – živjeti.

Tema moje molitve je tema moga života[12], tvrdio je sveti Josemaría; isto mora biti i kod nas. U osobnoj molitvi moramo odvagnuti sve što nas brine, iako – kao što je rekao naš Otac – djeca Božja ne bi nikad smjela

imati brige, već zadatke, jer se pouzdajemo u dobrotu našega Oca Boga koji upravlja sve za naše dobro.

Govorio sam o nekim takvim „brigama“ danas i uvijek: o životu Crkve i svijeta, spasenju duša, svakodnevnom apostolatu; one bi morale biti prisutne u svakom Božjem djetetu. Druge, možda neposrednije, u odnosu su na krizu koja pogađa mnoge različite države, iako različito intenzivno. Ne ignoriram njihove posljedice i ne prelazim preko tih poteškoća, neke mogu biti posebno teške: nezaposlenost, nužnost da se napusti i ono najmanje potrebno od udobnosti, žurnost da se na tisuće načina izgadi obiteljski proračun kako bi se došlo do kraja mjeseca, ako se može doći. Tvrdim vam da se nalazim vrlo blizu svakoga od vas i molim posebno za one koji su se našli u velikim poteškoćama. Bez zapuštanja točnih pitanja kako bi se

što prije izašlo iz te situacije, moj savjet je da se pouzdamo u Gospodina i radosno Mu prikažemo tjeskobu koju moramo podnijeti.

U isto vrijeme, ne smatrajte da je neprikladno uzeti rad koji je ispod razine vaše osobne sposobnosti u nadi da će doći bolji trenuci. Nastojite iz loših vremena izvući korist: u nadnaravnom pogledu poslužit će nam da steknemo ljudsku zrelost i da rastemo u zajedništvu s Bogom i u solidarnosti s drugim ljudima.

Ta situacija pruža još jednu priliku da jedni drugima radosno pomognemo podnositi naše poteškoće. Prošlih sam se dana često sjećao riječi Gospodinovih na Posljednjoj Večeri koje je naš Utemeljitelj neumorno ponavljao za vrijeme svoga života: *ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge. Po ovom će svi*

znati da ste moji učenici[13]. I sjećam se emocije kojom je sveti Josemaría doživao zadnje ovozemaljske trenutke Apostola *quem diligebat Iesus*[14]. Ustvari, drevna tradicija priča kako je sveti Ivan, možda oslabljenim staračkim glasom – tako je to zamišljao naš Otac – ponavljao: *filioli, dilígite alterútrum!* – dječice, ljubite se među sobom![15].

Neka se nitko ne osjeća sam. Neka se svatko osjeća potpomognut i zaštićen molitvom i bratskom ljubavlju drugih. Služimo rado tako da se suživot s drugima odvija na ljubazan i prijatan način, u konkretnim detaljima. Često je dovoljan osmijeh, pažljivi pogled, slušanje istinskim zanimanjem o patnjama drugih kako bismo ublažili situaciju onoga koji se nalazi u nekom teškom trenutku. Kako su aktualne ove riječi iz Puta: ***Ljubav se sastoji više u “razumijevanju” nego u “davanju”***[16].

Prije završetka želim vas potaknuti da prenesete te preporuke svojoj rodbini, prijateljima i kolegama. Pomognite im da u svim okolnostima otkriju providnu ruku našega Oca Boga. Kao što je pisao naš Otac riječima svetoga Pavla: *Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube, s onima koji su odlukom njegovom pozvani*[17]. I svih nas je Gospodin pozvao da nosimo njegov nauk stazama svijeta. **Omnia in bonum!**

Već znate da sam prošlog 18. lipnja imenovao sud Prelature koji će imati zadatak da pokrene Kauzu beatifikacije i kanonizacije Dore del Hoyo, prve Numerarije pomoćnice Opusa Dei. Sjedinite se s mojim djelima zahvale Presvetom Trojstvu za taj korak i nastavite moliti za moje nakane.

Ne mogu i ne želim ponovno ne podsjetiti na predragog don Alvara

koji je 7. srpnja godine 1935. započeo svoj put dobrog i vjernog sluge živeći duh Opusa Dei: koliko uspomena na njegov odgovor koji je bio pun radosti i postojane borbe!

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Barcelona, 1. srpnja 2012.

[1] Sveti Josemaría, *Pismo*, 9.1.1932., br. 91.

[2] Sveti Josemaría, bilješka s obiteljskog skupa, 11.5.1965.

[3] Sveti Josemaría, *Pismo* svojim sinovima Generalnoga vijeća, 30.6.1946.

[4] Usp. *Dj* 4, 1-31.

[5] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 18.4.2012.

[6] Sveti Josemaría, *Put*, br. 586.

[7] *Dj* 12, 5.

[8] *Isto*, 11.

[9] Sveti Josemaría, *Put*, br. 570.

[10] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 18.4.2012.

[11] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 30.11.2011.

[12] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 174.

[13] *Iv* 13, 34-35.

[14] *Iv* 13, 23.

[15] Usp. sveti Jeronim, *Komentar Poslanice Galaćanima*, III., 6, 10 (PL 26, 462).

[16] Sveti Josemaría, *Put*, br. 463.

[17] *Rim* 8, 28.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
srpanj-2012/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-srpanj-2012/) (27.02.2026.)